

ת"פ 25493/02/14 - מדינת ישראל נגד איאד בכרי

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 25493-02-14 מדינת ישראל נ' בכרי

בפני
בעניין: כבוד השופט וויליאם חאמד
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איאד בכרי

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד צביקה שרייר

הנאשם - נוכח

הסנגור - עו"ד בכרי בכרי

גמר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, בכך שביום 23/12/12, ביקש מהמתלון להיפגש עמו במקום מסוים בכפר בענה, ומשהגיע המתלון לשם, נסעו השניים, לבקשת הנאשם, ברכבו של האחרון לחורשה שבין כפר בענה לכפר נחף, שם הכה הנאשם את המתלון עם ידיו בראשו וגרם לו שריטות ודימום בראשו וחבלה בעינו, והכרתו של זה התערפלה, ומשהתעורר המתלון ירד מרכבו של הנאשם, שנסע בפראות לכיוונו עד שזה נאלץ לקפוץ ולהתחבא מאחורי עץ, ושם הושאר על ידי הנאשם, כשהוא חבול.

ב"כ המאשימה, בטיעונו לעונש, התנגד לביטול הרשעת הנאשם, משלא מתקיימים בעניינו התנאים שבפסיקה לשם כך, זאת, נוכח חומרת העבירה ונסיבות ביצועה. כן טען ב"כ המאשימה לקיומו של תכנון מוקדם, והוסיף כי הנאשם לא הצביע על נזק קונקרטי שעלול להיגרם לו במידה וההרשעה תעמוד על כנה, כאשר באפשרותו של הנאשם לעסוק בתחום מקצועיותו באופן פרטי ולא במסגרת המחייבת העדר הרשעה. ב"כ המאשימה ציין כי הנזק שעלול היה להיגרם למתלון חמור יותר, וטען למתחם עונש הולם שהרף התחתון שלו מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריה, ועתר להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל שירוצה מאחורי סורג ובריה, מאסר על תנאי ופיצוי למתלון.

הסנגור ציין את הודאת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, עברו הנקי והיחסים התקינים השוררים כיום בין הנאשם לבין המתלון, והוסיף כי הנאשם תומך כלכלית ונפשית בהוריו הקשישים אמו עומדת לעבור ניתוח של השתלת ריאות. כן טען כי הנאשם התקשר בהסכם עבודה עם קופ"ח אחת ומתעתד להתקשר בהסכמים דומים עם אחרות, והרשעתו בדין עלולה לחסום בפניו אפשרויות תעסוקה אלו, נוכח עיסוקו כפיזיותרפיסט. כן הפנה הסנגור להתרשמות שירות המבחן וביקש לבטל את ההרשעה של הנאשם ולאמץ את המלצת שירות המבחן.

שירות המבחן ציין כי הנאשם בן 27 שנים, רווק, סיים לימודי תואר ראשון בפיזיותרפיה בירדן ועבר בהצלחה את המבחנים בארץ, והחל משנת 2012 הוא עובד בתחום זה במוסדות רפואיים שונים, לרבות קופות חולים, ולפני כשנה וחצי פתח מכון לפיזיותרפיה. שירות המבחן ציין את עברו הנקי של הנאשם, את לקיחת האחריות על ביצוע העבירה, הבעת הצער והחרטה בגין המעשים שביצע, והסכם סולחה שנערך בין הצדדים, כפי שהנאשם טען בפני השירות. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מנהל ככלל אורח חיים תקין, משקיע מאמצים בהתפתחותו המקצועית ומפגין דאגה לעצמו ולמשפחתו, ההליך המשפטי כאן מהווה עבורו גורם מרתיע, ורמת הסיכון להישנות מעשה עבירה בעתיד הינה נמוכה. נוכח אלה המליץ שירות המבחן לנקוט בענישה שיקומית, על מנת לאפשר לנאשם לתפקד במסגרות השונות, ובהתאם, לשקול בחיוב ביטול הרשעתו בדין, נוכח הסיכון לפגיעה בהמשך עיסוקו בתחום הפיזיותרפיה, ולהשית עליו של"צ בהיקף של 240 שעות, ופיצוי למתלון.

תחילה יקבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם, זאת, ברוח עיקרון ההלימה, ויביא בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו עקב מעשה העבירה ואת מידת הפגיעה בהם, וכן את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לרבות חלקו של הנאשם בביצועה, קיומו של תכנון מראש, הנזק שנגרם כתוצאה מהעבירה וזה שעלול היה להיגרם עקב כך, מידת ההתעללות בקורבן העבירה, הקרבה לסייג לאחריות פלילית ויכולתו של הנאשם להימנע מביצוע העבירה (**סעיף 40 ט' לחוק**).

העבירה בה הורשע הנאשם חמורה, בשל טיבה, נסיבות ביצועה ותוצאותיה. עניין לנו בעבירת אלימות שפגעה בגופו ובכבודו של קורבן העבירה - המתלון. עבירה מסוג זה מביאה על קורבן העבירה עוגמת נפש עמוקה ומערערת את ביטחונו האישי. נסיבות ביצוע העבירה מלמדות על תכנון שקדם לביצועה, שכן, הנאשם התקשר למתלון וביקש ממנו להיפגש עמו במקום מסוים, משם נסעו יחד ברכבו של הנאשם לחורשה, שם תקף הנאשם את המתלון. כמו כן, תוצאות המעשה חמורות עד מאוד, משנגרמו למתלון שריטות ודימום בראש, חבלה בעין וערפול הכרה. הנאשם הפגין תעוזה מסוכנת עת נסע בפראות לעבר המתלון, לאחר שזה יצא מהרכב ונאלץ לקפוץ הצידה עקב זאת. בפניו זלזול בוטה בשלומו ובחיייו של האחר, ונחישות לפגוע בו ולהטיל עליו אימה. עוד אציין כי אך בנס לא הסתיים אירוע זה בתוצאה חמורה יותר. אין להשלים עם כך שנאשם מסוים נוטל את החוק לידיים ומפגין בריונות כלפי הזולת כדרך לפתרון סכסוכים. פתרון סכסוכים בדרך של אלימות פוגע עמוקות בעיקרון שלטון החוק והסדר הציבורי, בבחינת אנרכיה.

נסיבות אלו מחייבות כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם יהא רכיב של מאסר בפועל, וזאת, על מנת לקיים אחר צרכי ההרתעה כלפי הנאשם הנותן את הדין וכלפי הרבים, ולהוקיע את מעשה העבירה הנ"ל. משכך, מצאתי כי מתחם העונש ההולם הינו מאסר בפועל לתקופה של 3 חודשים עד 12 חודשים, מאסר על תנאי, חתימה על התחייבות כספית ופיצוי לקורבן העבירה.

בית המשפט יגזור את דינו של הנאשם בתוך מתחם העונש שקבע, ובשלב זה של ההליך יביא במניין שיקוליו גם את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לרבות הודאת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, קיומו או העדרו של עבר פלילי, נסיבות אישיות מיוחדות של הנאשם, מאמציו של זה לתקן את הנזק שנגרם כתוצאה מהעבירה, הנזק שנגרם לו עקב מעשה העבירה או עקב הרשעתו בה, וחלופה הזמן מאז ביצועה של העבירה (סעיף 40 יא לחוק).

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש שקבע במידה ומצא כי הנאשם השתקם או שקיים סיכוי של ממש כי ישתקם (סעיף 40 ד' (א) לחוק).

הנאשם בן 28 שנים לערך, והוא נעדר עבר פלילי. לפי התרשמות שירות המבחן, הנאשם מנהל ככלל אורח חיים נורמטיבי. חלפו כארבע שנים מאז ביצוע העבירה, והנאשם לא שב להסתבך בפלילים, דבר המביא למסקנה כי המעשה הנ"ל הינו חריג לאורחות חייו, ואינו מאפיין את אופן התנהלותו. נחה דעתי כי ההליך המשפטי נשוא התיק כאן מהווה, כשלעצמו, גורם מרתיע ממשי כלפי הנאשם, ואני מאמץ את התרשמות שירות המבחן, על רקע הנסיבות הנ"ל, כי רמת הסיכון להישנות מעשי עבירה בעתיד היא נמוכה. הנאשם בעל תואר ראשון בפיזיותרפיה, ועוסק בתחום זה משנת 2012. הוא התקשר בהסכמי עבודה עם מוסדות רפואיים שונים, ומזה כשנה וחצי הוא מנהל מכון פיזיותרפיה שבבעלותו. ניתן לומר, בנסיבות אלו, כי הנאשם השתקם, במובן זה שהוא הפנים את המסר לפיו פתרונות לא מיישבים על דרך נטילת החוק לידיים, וכי אלימות כלפי אחרים היא מעשה פסול וחמור שאין להשלים עמו. הנאשם מגלה אחריות במסגרות חיו השונות, ובעיקר במסגרת התעסוקתית, במהלך ארבע השנים שחלפו. שוכנעתי כי יש בשיקולים הנ"ל כדי להוות שיקולי שיקום המצדיקים לחרוג ממתחם העונש שקבעתי.

כן שוכנעתי כי הותרת ההרשעה על כנה עלולה להביא לשיבוש עבודתו ועיסוקו של הנאשם בתפקידו הנ"ל, ולכך תהא השלכה על מסגרות חייו השונות, ולפגום ביציבות שהוא מפגין במישורי חייו השונים. על מנת לאפשר לנאשם להתמיד באורח חיים זה, נכון הוא לבטל את ההרשעה ולהשית עליו ענישה של של"צ ופיצוי. העובדה כי אי ביצוע עונש השל"צ, חוסר שיתוף פעולה עם שירות המבחן לביצוע עונש זה, או ביצוע עבירה בעתיד, במהלך תקופת הצו, יביאו אותו בשנית בשערי בית המשפט, שיהא מוסמך להרשיעו בדין ולהטיל עליו עונשים בתוך מתחם העונש הנ"ל, מהווה אף היא גורם מרתיע עבור הנאשם, ולהביאו להפנים את הלקח של הליך זה. אכן, הכלל, לפי הפסיקה הנוהגת, מורה כי נאשם שאשמתו הוכחה במשפט יורשע בדין, אלא אם מתקיימות נסיבות מיוחדות וחרירות המצדיקות אחרת. נראה כי הנסיבות שציינתי לעיל, בעניינו של הנאשם כאן, ובעיקר עברו הנקי, לקחת האחריות על המעשה, חלופה הזמן מאז ביצוע העבירה, עמדתו של המתלונן כפי שטען הסנגור, הנזק שעלול להיגרם לנאשם במידה וההרשעה תעמוד על כנה, התרשמות שירות המבחן כי העבירה שביצע הנאשם היה חריגה לאורחות חייו של הנאשם, ומידת הסיכון להישנות מעשה עבירה בעתיד - הינן נסיבות מיוחדות המצדיקות לחרוג מהכלל הנ"ל.

סוף דבר

אני מבטל את הרשעת הנאשם מיום 30/11/15 ודן אותו לעונשים שלהלן:

א. של"צ (ללא הרשעה) בהיקף של 240 שעות.

בית המשפט מסביר לנאשם את התוצאות לפי הדין של הפרת צו זה.

ב. פיצוי למתלונן, מר רשיד כבת, עד תביעה מס' 6 לכתב האישום המתוקן, בסכום של ₪ 4,000. הנאשם יפקיד סכום זה במזכירות בית המשפט תוך 5 חודשים מהיום. סכום זה הוא בנוסף לכל סכום שהנאשם שילם למתלונן כפיצוי, במידה ושולם כזה על ידו.

ג. חתימה על התחייבות בסכום של ₪ 10,000 להימנע, למשך 3 שנים מהיום, מביצוע עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע עליה. הנאשם יחתום על ההתחייבות תוך 10 ימים מהיום. לא יחתום על ההתחייבות, יאסר הנאשם ל- 10 ימים.

המזכירות והסנגור ימציאו פרוטוקול זה לשירות המבחן אשר יגיש תכנית של"צ לאישור בית המשפט תוך 30 ימים מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י"ד תמוז תשע"ו, 20 יולי 2016, במעמד הצדדים.